

Jaargang 5, nummer 18, maart 2025

Bier, Bloed & Modder

een rugbyfanzine

Download
Versie

Jaargang 5,
Nummer 18

*'Als ik rugbypalen zie
weet ik dat er beschaving
in de buurt is. Al is het
maar een dun laagje.'*

En de dames dan? Die vraag wordt terecht bij diverse clubs regelmatig gesteld, want vrouwenrugby is sinds vijftig jaar niet meer weg te denken in Nederland. Dat wordt trouwens op 13 april groot gevierd in Wageningen, de bakermat van vrouwenrugby in Nederland. Maar na het debacle van de Dames 7's voor Rio 2016 lijkt het wel alsof de 'andere sekse' opnieuw haar strijd moet voeren. Waarom dit stukje? Over een half jaar wordt het WK rugby voor vrouwen in Engeland gespeeld en dat belooft een enorm succes te worden. In december waren er al meer dan 225.000 kaartjes verkocht, vijftig procent meer dan het vorige WK in Nieuw-Zeeland. Het zal voorlopig de laatste keer zijn dat er op zo'n hoog niveau rugby zal worden gespeeld in Europa. Zowel de mannen als vrouwen spelen de volgende WK in Australië en daarna in de Verenigde Staten.

Twee jaar terug liet Rugby Nederland een enorme kans liggen om de belangstelling voor onze sport op te krikken. Het recordaantal Nederlanders dat in Frankrijk wedstrijden bezocht stond niet in verhouding met het geringe aantal nieuwe leden bij de clubs. Nu meisjesrugby in de lift zit, Ilona Maher een social mediafenomeen is en we letterlijk met een paar uur in Engeland zitten om een wedstrijd te kijken is een grote campagne cruciaal. Gaat Ziggo bijvoorbeeld de wedstrijden uitzenden? Worden Linde van der Velden en Isa Prins, beide spelend in de top van het Engelse rugby al klaargestoomd om de Nederlanders te veroveren voor onze sport? Rugby Nederland laat deze kans alsjeblieft niet liggen. Bier, Bloed & Modder zal in ieder geval haar septembernummer volledig wijden aan vrouwenrugby. Het komende WK rugby voor vrouwen begint op vrijdag 22 augustus met de openingswedstrijd tussen gastland en favoriet Engeland en de Verenigde Staten, winnaar van het eerste WK voor vrouwen in 1991.

Bier, Bloed & Modder wordt gemaakt door

Redaktiekollektief 'The Odd-Balls'; Doedelzak, Goof, Hopeloos, Jan-Julius Bokkepoot, Kap'tein Aardbei, Leonardus von Hamschmidt, Peter en Sjaanèdt.

Medewerkers aan dit nummer: Dennis Both, JT, Roger van Dijk, Joop IJsselstein, David Koornstra, Patrick Lemmens, Ilco Schuringa, Olav Smits, Mark Snijders, Sim Sorko, Hans Stuut, Metin Unalli, Marten Veenstra en de familie Winkels.

Voorkant: Barf., **Opmaak:** Doedelzak, **Website:** Sjordonee

Op onze Facebookpagina vind je alle foto's uit dit nummer, groter en de meeste in kleur:
<https://www.facebook.com/The-Odd-Balls>

Redactieadres: BBMfanzine@gmail.com

Website: www.bierbloedenmodder.nl

Postadres: P/a Bernhardstraat 46, 3248 AD Melissant

Abonnement vanaf € 12,- voor vier nummers. Kijk op onze website, ook voor staffelabonnementen.

Abonnement buitenland € 17,50 voor vier nummers.

NSRV OBELIX opgericht 1970

Immanuel Kant was a real piss-ant who was very rarely stable.

Heidegger, Heidegger was a boozy beggar who could think you under the table.

David Hume could out-consume Wilhelm Friedrich Hegel.

And Wittgenstein was a beery swine who was just as sloshed as Schlegel.

There's nothing Nietzsche couldn't teach 'ya 'bout the raising of the wrist.

Socrates, himself, was permanently pissed.

John Stuart Mill, of his own free will, after half a pint of shandy was particularly ill.

Plato, they say, could stick it away, 'alf a crate of whiskey every day!

Aristotle, Aristotle was a bugger for the bottle,

And Hobbes was fond of his Dram.

And Rene Descartes was a drunken fart:

I drink, therefore I am.

Yes, Socrates himself is particularly missed;

A lovely little thinker, but a bugger when he's pissed.
Woohhhh!

Tekst en melodie: Het clublied van de studenten uit Nijmegen is Brucers' Philosophers Song van Monty Python. De tekst van het lied bevat een reeks schandalige beschuldigingen aan het adres van een aantal zeer gerespecteerde filosofen, meestal met betrekking tot hun vermogen of onvermogen om alcoholische dranken te nuttigen.

Tekst en melodie werden geschreven door Eric Idle die ook tekende voor het bekendste lied van Monty Python, 'Always Look on the Bright Side of Life'.

Het lied komt niet voor in een film van de Pythons, maar ze voerden hem als sketch wel op tijdens hun liveshows. Ze kwamen dan als 'Aussies' op uit een 'outback' hut. Het is het hoofdkwartier van de Philosophy Department van de niet bestaande Universiteit van Woolamaloo. Lurkend aan Foster bier blikken, met kenmerkende hoeden met kurken hangend aan touwtjes stelden ze zich allemaal voor 'Bruce', vandaar de naam 'Brucers, Philosophers Song'

Math Prevaes is degene die met het idee kwam om het als Obelix clublied te zingen. Samen met Vincent Loth zong hij het voor het eerst bij een toernooi in Wageningen in 1983. De combinatie van een stel intellectuelen dat zich tegoed doet aan grote hoeveelheden drank paste wel bij Obelix, vond men destijds. En nog steeds!

KOPPIGHEID, HUMOR EN WILSKRACHT

Rugby in Finland klinkt als een mop die iemand op een dronken avond heeft bedacht: “Wat krijg je als je een rugbybal meeneemt naar een land waar de meeste sporters liever op ski’s staan dan op gras?” Het antwoord is verrassend genoeg een kleine, maar bloeiende rugbygemeenschap die weigert zich door sneeuwstormen of temperaturen van -20 graden uit het veld te laten slaan. Letterlijk.

Het begon allemaal in de jaren zestig, toen een groepje buitenlandse studenten en expats bedacht dat Finland wel wat meer chaos in zijn sportleven kon gebruiken. Iemand vond een ovale bal, een ander een modderig veld (eigenlijk een parkeerplaats waar het gras te lang niet was gemaaid), en zo begon het. De eerste wedstrijden waren minder een sportieve aangelegenheid en meer een vorm van georganiseerde glijpartijen. Een tackle maken op een bevroren veld? Dat was eerder een kansspel dan een tactische zet. Maar hé, niemand brak iets ernstigs, dus de liefde voor het spel groeide.

In 1968 besloten ze dat het tijd was voor iets officieels: de Suomen Rugbyliitto was geboren. Dat klinkt indrukwekkend, maar in werkelijkheid bestond het bestuur uit drie mensen, een thermoskan koffie en een bal die elke wedstrijd een beetje meer de vorm van een aardappel kreeg. Toch kwam er een competitie, met teams uit steden als Helsinki en Turku. De wedstrijden trokken soms wel... twintig toeschouwers, waarvan de helft dacht dat ze naar een voetbalwedstrijd keken.

Het nationale team, de “Rugby Eagles,” maakte in 1982 zijn debuut. Een historisch moment,

vooral omdat het veld nauwelijks zichtbaar was door de sneeuw. De Eagles verloren hun eerste wedstrijd met verpletterende cijfers, maar dat mocht de pret niet drukken. Ze namen de nederlaag sportief op en gingen direct door naar de sauna – waar de echte Finse teamgeest zich laat zien.

De trainingen van de Eagles zijn een verhaal op zich. Soms spelen ze op een bevroren kunstgrasveld, soms in een gymzaal, en één keer zelfs in een hal die eigenlijk bedoeld was voor curling. Maar de spelers klagen niet. Sterker nog, ze vinden dat rugby in de kou een extra dimensie geeft. “Als je opwarmt door tegen elkaar aan te beuken, weet je zeker dat je het warm krijgt,” zei ooit een speler met een blauw oog en een glimlach. Rugby in Finland is geen sport, het is een avontuur. Misschien zal het land nooit de wereldbeker winnen, maar hun mix van koppigheid, humor en pure wilskracht maakt hen absoluut kampioen in doorzettingsvermogen.

Hopeloos

GODEROZO, DE LEGENDE LEEFT VOORT

We schrijven eind jaren '80. Jeugdruugby staat nog in zijn kinderschoenen. Er is een Colt competitie waar zo'n acht teams in spelen, maar alles daaronder is op ad hoc basis. Vanuit de Nederlandse Rugby Bond worden regionale dagen georganiseerd waar spelers in clusters tegen elkaar uitkomen. Maar het aantal jeugdleden groeit zienderogen en in Zuid-Holland kijken een paar ouders met jaloezie naar de Haagsche, DIOK en BSN die eigen teams hebben. Tijdens een van die clusterdagen besluiten Harry Winkels van RC Delft, inderdaad de vader van Zeno en Obbe en Jan Muis van de Rotterdamse RC, de vader van Sander, Lucas en Mick de koppen bij elkaar te steken. Het klikt met de jongens onderling. Gedurende de weken erna sluiten een aantal spelers van RFC Gouda, onder leiding van Cor IJsselstein, vader van Marco en Joop, en RC Zoetermeer aan. Patrick van de Bovenkamp, later jaren voorzitter van RFC Gouda weet nog hoe het ging. “Niemand had een vaste plek, Cor vroeg gewoon waar wil je spelen. We trainden bij onze eigen club, heel soms samen. Ik trainde als kind elke week, maar kon nooit spelen dat veranderde door de cluster.” Dat was de geboorte van GoDeRoZo, een mythische naam in Zuid-Holland. Een verhaal dat slechts 5 jaar mocht duren, maar nu nog steeds tijdens de Oude Meesterswedstrijden voor prachtige verhalen zorgt.

Clusteren is een gebruikelijk fenomeen in rugby, zeker in de ‘buitengebieden’. Het zorgt ervoor dat spelers van kleinere clubs, of die niet voor hun hogere team kunnen uitkomen, wel wedstrijden kunnen spelen. Vooral bij de Colts blijft het een gegeven dat er meer Clusters dan eigen teams meedoen, dit seizoen 21 om 18. Toen Go(uda), De(lft), Ro(tterdam), en Zo(etermeer) in het seizoen 1988-1989 een feit werd zorgde dat er meteen voor dat er ook buiten het district gespeeld kon worden en al snel was er een Junioren- en een Coltsteam. Die indeling werd trouwens niet zo heel erg aan vastgehouden, want jongere spelers sloten aan bij de Junioren en goede Junioren speelden bij de Colts. Wat voor de buitenwacht op een allegaartje van meer en minder talentvolle spelers leek, groeide al snel uit tot een harmonisch geheel met een paar echte gangmakers. Een van hen was Yelsin, een prop van RRC, echt een beest. Dennis Both van Gouda weet nog goed, “We zongen Yelsin you don’t have to put on the red light, naar Roxanne van The Police, het werd zo’n beetje ons clusterlied.” Een ander was Marco IJsselstein, een van de ‘mooi boys’. Toen de jongens een toernooi bij RC Zoetermeer zouden spelen kwam hij rijkelijk te laat voor de warming-up aanzetten. Hij was nog even naar de kapper geweest waar hij een ‘2’ uit zijn haar had laten scheren, zijn positie op het veld. Zoetermeer leverde ook een bijzonder speler. David Koornstra, toen RRC, nu beter bekend als ‘Disco Dave’ van RC Sparta vertelt. “Een van de eerste wedstrijden zaten we in de kleedkamer toen er een gast van twee meter met een volle baard kwam binnenlopen. Joop IJsselstein (RFC Gouda, later RRC) stapte op hem af en stelde zich netjes voor ervan uit gaan dat hij de scheidsrechter was. Het bleek echter om de 15-jarige ‘Tim’ te gaan die voortaan als ‘Opa’ door het leven ging. Hij was trouwens een grote softie.”

ROZE SHIRTS EN 'HET DANSJE'

Van een stel 'loslopende projectielen' aldus Dennis Both, werd het team steeds beter. In het tweede seizoen eindigden de jongens op de vierde plek achter HRC, Hilversum en Eindhoven. In 1991 werden ze zelfs derde achter HRC en Eindhoven. Vooral de wedstrijden tegen HRC waren altijd spannende derby's. Ik heb het niet kunnen terugvinden in de bondsbladen, maar verschillende mannen vertelden me dat GoDeRoZo zelfs een keer een kampioenswedstrijd tegen de Haagsche won op het veld van Rotterdam. Ondertussen had de cluster een fraaie reputatie opgebouwd, niet in het minst vanwege hun roze shirts en een 'dansje'. Harry Winkels, altijd in voor een geintje, had bedacht dat het team wat moest uitstralen, een unieke identiteit. Met behulp van een sponsor, een bedrijf in dakdekken bestelde hij roze shirts met een zwart kraagje voor de jongens. De meeste vonden het maar niets, let wel dit is bijna vijftien jaar voordat Stade Français in 2005 in hun zeer gewilde roze shirts ging spelen. Vooral de Delftspelers echter vonden het fantastisch. De dakdekker maakte reclamefoto's met spelers van GoDeRoZo die door gewone daken zakten, maar niet door die van hem. Om de tegenstander nog meer in verwarring te brengen bedacht Harry ook de 'GoDeRoZo Haka'. Martin Slagt was destijds coach van RC Hilversum. Hij kan zich niet veel herinneren van de wedstrijden tegen GoDeRoZo, maar wel 'dat stomme dansje'. Alsof de roze shirts niet voldoende waren, begon GoDeRoZo voor de wedstrijden met vier passen naar voren, vier naar rechts, vier naar achter en vier naar links (zo stonden ze weer op dezelfde plek), daarna een rondje draaien, wat armbewegingen en een sprongetje. Obbe Winkels, "de tegenstander lachte zich vaak slap, maar wij waren vanaf de kick-off bloedserieus."

GoDeRoZo in 1990

Boven van links naar rechts: Marco Koestal, Jasper ?, Phil ?, Remco, Obbe Winkels, Maarten, Mick Muis, Jurre, Bart de Wit, ??, Andrew, Harry Winkels (coach)

Onder van links naar rechts: ??, Gareth, Michael, Joop IJsselstein, Roger van Dijk, Bas 'Bontewas' (RIP) kwam altijd schoon van het veld.

OP TRIP

Dankzij goede contacten die de verschillende clubs hadden in het buitenland speelde GoDeRoZo tegen gerenommeerde clubs als Vale of Lune, Blackheath, Bristol en Rugby School (gelijkspel). Die gasten waren blij dat ze een keer niet tegen HRC of BSN speelden en de wedstrijden werden netjes over

mannen, ook een Frans team met handschoentjes aan, dat was wel een beetje gek". Daar kwamen ze ook een Engelse rugbyclub tegen, Haverhill RFC uit de buurt van Cambridge. "Die zijn nog bij ons geweest na dat toernooi en toen werden we uitgenodigd om daar over het water eens bij hun te komen kijken."

Roppendally in 1983

De mannen uit Veendam gingen daar op eigen vervoer naar toe, met de auto de boot op.

"Ja, en om half 10 gingen daar de eerste guldens ook al de gokkast in en omdat een van ons de jackpot had gewonnen gingen om half tien de eerste bladen biert over de bar." Eenmaal in Engeland werden ze opgewacht door de tegenstander en naar hun verblijfplaats gebracht. "En in elk dorp kregen we een biertje bij de plaatselijke kroeg," lacht Hans. Eenmaal op de club aangekomen werd de mannen een prachtig feest aangeboden en een slaapplek. "De dag daarop vroeg natuurlijk een full English breakfast en toen het veld op". En terwijl de mannen aan het spelen waren liet men een groot bad volgelopen, waar ze met 15 man in mochten zitten na de wedstrijd. "Het bier stond al klaar aan de rand toen we klaar waren. Eerst even de shirts afboenen en dan elkaar".

De groei van de club stagneerde en ook het damesteam was van korte duur. Uiteindelijk vertrok Hans uit Veendam om in 1985 RC Emmen op te richten. Roppendally hield het nog enkele jaren vol, maar moest in 1989 de handdoek in de ring gooien. Uiteindelijk was er zonder leden geen club. Alles uit Veendam werd aan Emmen gegeven, onder andere de prachtige mascotte, een echt houten kunstbeen. Veendam heeft tien jaar mogen genieten van de prachtige rugbyclub.

"Oh Rutger dit wil ik ook nog even vertellen" lacht Hans aan het einde van ons gesprek. "Zaterdagavond was natuurlijk onze stapavond en de dag daarop moesten wij naar Leeuwarden. Greate Pier of zoiets. En die Friezen lagen ons niet zo". Sommige zaken zijn ook tijd of generatie loos, Groningen en Friezen is en blijft een ding. "Dus gingen onze voorwaartsen om twee uur in de ochtend nog even wat eten bij de shoarmatent, met extra veel knoflook. Om onze eerste scrum een beetje extra pit te geven" lacht Hans. "Dus, bij de eerste scrum van de ochtend zei een van de locks van Leeuwarden, 'Gudverдумme wat stinkt hier hier' lacht Hans in zijn beste Fries. Die knoflookdampen vergeet ik nooit meer."

Zo zie je maar weer, de befaamde woorden dat rugbypalen een stukje civilisatie meebrengen is tijdloos. Hans wist een mooi stukje rugbygeschiedenis uit het hoge noorden aan mij te vertellen dat zo voor de eeuwigheid bewaard is gebleven.

Kap'tein Aardbei

VERLOREN ZONEN, VEENDAMSE RUGBYCLUB ROPPENDALLY

Op een willekeurige woensdagmiddag zit ik met mijn collega Hein in de docentenkamer aan de zoveelste kop koffie van de dag. “Jij doet toch aan rugby Rutger? Goh, dat deed ik vroeger ook in Veendam”. Veendam dacht ik bij mijzelf? Daar moet ik meer van weten en zodoende ging ik op onderzoek uit.

Als snel kwam ik bij Hans Stuut uit, de befaamde oprichter van VRC Roppendally en die kon mij er meer over vertellen. “Ja, dat waren nog eens mooie tijden. We hadden eind jaren ’70, begin jaren ’80

een vriendenclub bij elkaar in Veendam” lacht hij. “Er waren een aantal jongens verspreid over een hockeyclub en een voetbalclub, maar ook een scoutingclub. Die jongens van de scouting deden weleens aan rugby, elkaar een beetje tackelen voor de lol”. En zo werd er contact gelegd met Marten Veenstra, van rugbyclub De Wrotters uit Gorredijk. Er werd een trainingsdag uitgekozen en een ‘team’ van vijftien man bij elkaar gehaald uit de kroeg en sportclubs uit de buurt. En toen gingen ze ineens het veld op. Maar, daar hoort eigenlijk wel een officiële club bij natuurlijk.

Hans Stuut en Koen Neiland gingen er samen voor zitten om een verenging in het zadel te helpen. Eerst een veld, dan de leden en dan de naam. Denaam ‘Veendamse Rugbyclub’ vonden ze een beetje standaard en zo kwamen ze uit op Roppendally. “Ja, in het Gronings is roppen natuurlijk van hé we gaan er even voor” vertelt Hans, maar dat vonden ze bij de bond nog een beetje gek. “Die dachten dat het iets heel anders betekende” lacht Hans. Evengoed werd de club ingeschreven bij de bond, netjes met vijftien gasten sterk. De spelers kregen ‘professionele’ trainingen verzorgd door onder andere Marten Veenstra en Tiemen Bos. “We kregen ook een mooi veld, zo’n veldje waarop ze weleens een ijsbaan hadden. Lichten en alles erbij.” Maar hier kwam ook een hoop spektakel bij kijken, want dat veld was natuurlijk waterdicht. “Ja soms waren we nog weleens bang dat we tijdens een ruck iemand zouden verzuipen, zo diep waren de plassen”.

Roppendally werd officieel lid van de NRB en ingeschreven voor de competitie in 1981, of in 1982 vertelde Hans, zo zeker van de tijd is hij niet. Het NRB-orgaan ‘Rugbynieuws’ van augustus toont ons dat ‘Roppendally voor het seizoen 1981-1982 in de afdeling Noord 2 uitkwam, samen met twee andere clubs die niet meer bestaan, Pioneers uit Assen en Bolsward. Dat bracht natuurlijk een hoop feest met zich mee. “Maar, het was niet altijd even makkelijk om met vijftien man weg te gaan hoor” vertelt Hans. “Vaak gingen we op zaterdagavond de kroeg nog even in en trokken daar een aantal gasten mee, met een pot bier op kun je ook best rugbyen de dag daarop”. Zo kwamen ze ook op een tweedaags toernooi terecht. “Ja, daar stonden de echte de

vier GoDeRoZo-clubs verdeeld. Tijdens het bezoek van een Engelse tegenstander had Marco IJsselstein nogal een grote mond, tijdens en vooral na de wedstrijd toen het bier rijkelijk vloeide. Marco liep mee naar de bus van de Engelsen die hem prompt ‘ontvoerden’ naar Amsterdam. Alles werd voor Marco betaald tot en met het bezoek aan de Bananenbar. Toen zijn vriendin belde waar hij bleef en van zijn ontvoering werd verteld was ze echter nauwelijks onder de indruk. De andere ochtend werd Marco met 150 gulden in een taxi gezet naar Gouda.

Maar de jongens gingen ook zelf op trip. Op de boot naar Engeland maakten ze zoveel lawaai dat ze op last van de kapitein hun roze klompen uit moesten doen. Het rennen door de gangen en over de dekken dreunde door de hele boot. Toen ze een andere keer bij de jeugdherberg aankwamen waar overnacht zou worden ontdekte de begeleiding dat er ook een meisjes symfonieorkest zat. In overleg met de herberg werd heel snel een ander onderkomen geregeld. De jongens wisten van niets anders waren ze nooit meer ingestapt. Per club gingen er twee begeleiders mee en een van hen was de legendarische Luke Rumsey van Rotterdam. Tijdens een toernooi in Frankrijk sliepen de jongens ‘op zaal’ in een kampeerboerderij met stapelbedden. Een paar jongens had de nacht doorgebracht met een meisje in hun slaapzak. Op het moment dat Luke wakker werd liet een meisje zich juist van het bovenste bed zakken in haar string. Het ontlokte de Engelsman de volgende legendarische uitspraak, “Godverdomme word ik wakker, zie ik alleen maar blote retten.”

Als de cluster op trip ging was Mario de vaste chauffeur. Hij had nooit rugby gespeeld, maar was altijd enthousiast en bemoeide zich stevast met de opstelling. Ook stopte hij constant als iemand weer een verkeersbord als souvenir wilde meenemen. Harry Winkels heeft een bijzondere herinnering aan een wedstrijd bij St. Andrews RFC. In de laatste minuut wist Zeno daar een try te scoren waarna Obbe met de conversie de overwinning zeker stelde. Overigens wil Obbe graag vermelden dat hij toen ook al beter was dan zijn broer.

HET EINDE VAN EEN TIJDPERK

In 1992 werd het steeds lastiger om met een representatief team voor de dag te komen. Joeri Decae van RRC, die nu zijn zoontje bij de Bredase RC traint, “de meeste jongens speelden op zaterdag bij de Colts en op zondag bij de senioren. Bovendien had RRC een eigen Colsteam en was er te weinig aanwas bij de andere clubs.” De Colts van Gouda gingen uiteindelijk samen met RC DIOK verder.

Harry Winkels nam nog met een gelegenheidsteam deel aan de Castricum 7’s in 1994 en daar wonnen twee jongens van Delft samen met vijf spelers van DIOK het toernooi spelend in de befaamde roze shirts. Later zou een GoDeRoZo Onder 21 team in Delft nog tegen Nederland onder 21 spelen. De cluster leverde een flink aantal districtspelers naast Jong Oranjespelers. Een aantal jongens schopte het zelfs tot Nederland B en het grote Oranje. Obbe en Zeno Winkels, Silvester Ramaker, Dirk Jan van Maas (RC Delft) Joop IJsselstein (Gouda), Sander van de Helm (Zoetermeer) en Bart de Wit (Rotterdam) zijn zomaar een paar illustere

namen die destijds in het roze shirt hun 'Haka' deden en in een vertegenwoordigend team speelden.

GoDeRoZo speelt tegen Nederland Onder 21 in Delft.

Sinds een jaar of vijftien spelen Oude Meesters van een aantal clubs in Zuid-Holland Zuid een keer of vijf, zes per jaar tegen elkaar op zaterdagavond. Daar spelen onder andere Dennis Both en Roger van Dijk van Gouda met of tegen Obbe en Zeno Winkels van RC Delft en Disco Dave van Sparta. Ook komen de mannen elkaar tegen als hun kinderen tegen elkaar spelen of soms zomaar op straat zoals Zeno die Bart de Wit op Station Den Haag tegen het lijf liep. "Dan geef je mekaar toch gewoon weer even een korte omhelzing." Patrick van de Bovenkamp, een van de GoDeRoZo Spelers die tegenwoordig langs de kant staat bij de Oude Meesterspotjes geeft perfect weer wat alle spelers vinden, "Dankzij ouders die bereid waren jarenlang heel Nederland door te rijden met een cluster van vier clubs heb ik kunnen rugbyen. Wij hebben alles aan hun te danken."

Doedelzak

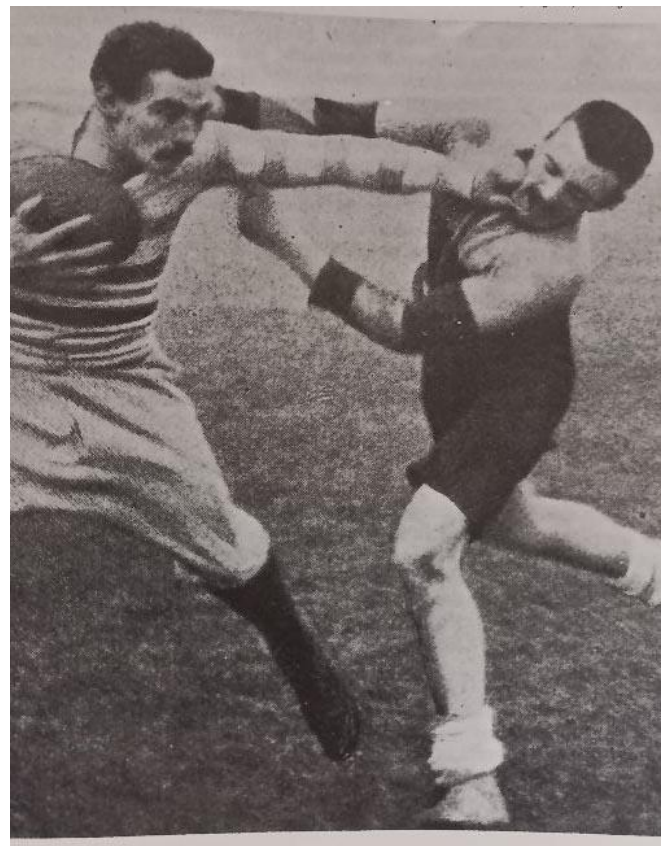
MET DE DRUGBUS OP WINTERSPORT

In alle jaren dat EZRC Oemoemenoe bestaat worden er al trips ondernomen. Soms alleen met de dames (zie Bier, Bloed & Modder # 14), soms alleen met de heren, soms met alle jeugd en soms met wie er dan ook maar mee wil. Zo ook de wintersporttrip in 2009. Iedereen die zin had mocht mee. Schrijf je maar in.

Als je dan gaat, dan moet je het ook goed doen, er werd een dubbeldekker bus gehuurd met chauffeur en een heuse hostess. Gezellig iedereen in één bus en er werd een prima verdeling gemaakt, de jeugd kroop bovenin en de oudere reizigers maakten het zich onderin de bus gemakkelijk. Zo'n trip is natuurlijk net een soort schoolreisje, binnen twee minuten zijn de eerste chipszakken al opengetrokken en de brooddozen geopend. Verschil met een schoolreisje is dan wel dat er bij zo'n trip ook bier aanwezig is. Voeg bij de broodjes ei, snoep, frisdrank en boterhammen met pindakaas wat puberzweet en je krijgt een bijzonder aroma.

Dat viel ook de hostess op. Enigszins zenuwachtig kwam ze he trapje op om te vragen of er toch niet geblowd werd in de bus? Dat kon echt niet! Verbazing alom. Nee, er werd geboerd, geslurpt, gedronken en gekauwd, maar echt niet geblowd! Na wat speurwerk werd ontdekt dat de penetrante geur veroorzaakt werd door een combinatie van gebraden kippenpootjes en Jupiler..... Of je daar ook high van wordt? Zo zie je maar weer; net een schoolreis. Maar dan met bier.

Uit Jubileumboek 50 jaar EZRC Oemoemenoe

Een 'Franse hand-off' in de goeie ouwe tijd

iedereen mee, zonder dat zij een idee hebben dat wij dat ooit bedacht hebben.”

VAN STUDENTENSOCIËTEIT NAAR INTERNATIONALE PODIA

Na het gigantische succes van *I Will Survive* werd de Hermes House Band meer dan alleen een Rotterdamse studentenband. Hun bekendheid groeide snel en al gauw stonden ze in televisieshows in landen als Duitsland en Mexico waarvoor zelfs een aparte Hermes House Band International werd opgericht. Vooral in Frankrijk bleef de band populair, mede dankzij de steun van Max Guazzini, de flamboyante eigenaar van Stade Français.

Mark Snijders herinnert zich Guazzini als een bevlogen man, die niet alleen bij de rugbywedstrijden van zijn team aanwezig was maar ook bij de optredens van de Hermes House Band. “Hij was echt one of the guys, helemaal in zijn element als wij speelden.” Op zijn verzoek nam de band een cover op van *Come on Eileen* van Dexys Midnight Runners, waarbij Guazzini zelfs actief meedacht over de uitvoering. “Hij zong ons voor hoe we de break moesten doen: langzaam beginnen en dan versnellen. Dat moesten de rugbyers natuurlijk stoer kunnen meezingen!”

De samenwerking tussen Stade Français en de Hermes House Band kreeg in 2002 een vervolg. De band kreeg de vraag om een rugbyversie te maken van *Three Lions (Football's Coming Home)*, dat in Engeland al een voetbalhymne was. De single *Rugby's Coming Home* verscheen in 2002 en een jaar later werd Stade Français opnieuw kampioen, uiteraard gevierd met een groot feest en de nodige meezingers.

Niet alleen in de rugbywereld, maar ook in de internationale hitlijsten bleef de band scoren. In datzelfde jaar hadden ze nog een gigantische hit: met een cover van *Life is Life*, samen met DJ Ötzi. De band trad zelfs

in juni 2003 op voor de Eiffeltoren tijdens het Fête de la Musique, samen met supersterren als Robbie Williams en Eros Ramazzotti. Ondanks de plotselinge roem bleven de bandleden nuchter. Snijders blikt met een glimlach terug, “We waren zalig onwetend. We zaten in ontbijtshows, verstonden er geen zak van, maar we lachten gewoon mee.”

Het tweede team van de Rotterdamse Studenten RC won op 16 februari het Studentenschild van ESRC Elephants. Op zondag 9 maart verdedigen zij ‘Het Schild’ tegen SRC Thor 1. Hoe mooi zou het zijn als de Hermes House Band die dag in ‘The Bears Cave’ zou optreden?

Peter

SPELER PASPOORT

Naam: Sim J. Sorko

Leeftijd: 21 Jaar

Clubs: Amstelveense Rugby Club

Positie: Flanker

TATTOO PASPOORT

Wanneer gezet: 2020

Artiest: Ben de Boef van tattooshop De Prikkende Mug

Ontwerp: Het clublogo van ARC

Waarom: Sinds mijn vijfde jaar speel ik al bij deze club, dat verdient een plekje op mijn lichaam

Bijzonder detail: Ik heb het logo laten zetten precies op de plek waar het logo ook op het broekje zit. Maar doordat we nu een andere sponsor hebben zit het logo van het broekje nu op het andere been.

Voor een kleurenfoto kijk op de FB-pagina van The Odd-Balls. Heb jij zelf een bijzondere, rugby gerelateerde tattoo, of ken je iemand die dat heeft? Neem dan contact op met ons via BBMfanzine@gmail.com

DE SCHOOLMEESTER

John Kendall-Carpenter, was wellicht de laatste voorwaartse van de oude stempel. Hij kon op elke positie in de pack spelen. OK, hij speelde wel in de vijftiger jaren, maar toch. Kendall-Carpenter haalde 23 caps voor Engeland en was later twee jaar voorzitter van de RFU voordat hij in 1987 onderdeel was van het comité dat het eerste WK in Australië en Nieuw-Zeeland organiseerde. Hij speelde in de amateurtijd en had natuurlijk een vaste baan, in zijn geval schoolmeester en dat liet hij af en toe duidelijk merken.

De wedstrijden van Kendall-Carpenters team Bath tegen Gloucester vormen sinds 1882 de 'Western Derby' en zorgen stevast voor spektakel. Tijdens een van deze derby's maakte Bath-winger Ray Farnham een prachtige break langs de lijn en liet de Gloucester defensie zijn hielen zien. Plotseling sprong een Gloucestersupporter over de afzetting, maakte een perfecte tackle op de doorgebroken Farnham en voorkwam zo een

zekere try. De scheidsrechter was verbijsterd en kon alleen een scrum geven. Kendall-Carpenter, aanvoerder van Bath, was zierend. Hij liep het veld af en de tribune op. Daar greep hij de microfoon van de omroeper en gaf het publiek een enorme 'schoolmeesterlijke' reprimande.

Doedelzak

BIJNAMEN: GEORDI

Vroeger waren de NRB (nu Rugby Nederland) ledenkaarten van papier en moest er een pasfoto op geplakt of geniet worden. De wedstrijdsecretaris van RC de Wroters keek niet zo nauw in die tijd en niette bij een van de jeugdleden, Kornelis van de Hoek, het nietje recht over de ogen. De bijnaam Geordi (la Forge) werd geboren, voor diegenen die Star Trek nooit hebben gezien, de acteur draagt een vizier over zijn ogen.

Kornelis was eigenlijk (veel) te licht om rugby te spelen. Na twee jaar bij de jeugd, ging hij naar de senioren. Rugby Club Phoenix had destijds international André Smit in de selectie. De ratio aan gewicht was, en is wellicht misschien nu na 25 jaar nog steeds wel 1:4. Geordi kreeg op een gegeven moment de bal en Smit tackelde hem. Naar verluud kwam Disney zo op het idee dat iemand een afdruk in de grond kan achterlaten. In Delfzijl ligt er nog altijd een Kornelis Kuil klaar voor Geordi die het echter na één jaar bij de senioren voor gezien hield.

kampioen, na een overtuigende 34-7 overwinning op USA Perpignan. En daar klonk *I Will Survive* door de speakers van het Stade de France.

Dat was nog maar het begin. Het nummer werd opgepikt door mensen rond het Franse nationale voetbalelftal en toen Frankrijk in juni en juli van 1998 het WK voetbal organiseerde en voor het eerst won, gebeurde er iets magisch. Op de middenstip, met de beker in hun handen, stonden Zidane en zijn mannen luidkeels het refrein mee te zingen. Vanaf dat moment was er geen houden meer aan: *I Will Survive* werd een wereldhit en de Hermes House Band stond definitief op de internationale kaart.

EEN RUGBY'ER MET EEN FLINKE BRUL

Een andere naam die niet mag ontbreken in dit verhaal is die van Olav Smits, oud-RSRC'er én zanger van de Hermes House Band. Producent Sniijders herinnert zich nog goed hoe dat ging, "We speelden op best wel ruige feesten en waren op zoek naar een nieuwe zanger. Toen zagen we op een feestje op de sociëteit een enorme gast die met twee andere jongens onder zijn armen brullend, halfnaakt rondliep. Die moesten we hebben." Die enorme gast bleek Olav Smits te zijn, op dat moment speler bij RSRC in de promotieklasse. Zelf zegt hij daarover: "Twee keer trainen en op zondag spelen. Als prop of tweede rijer kon ik na een feestje op zaterdagavond wel uitrusten." Dat feestje waarop hij 'ontdekt' werd, was een Walhalla-feest op een vrijdagmiddag. "Een week later op een borrel kwamen ze me vragen."

De Hermes House Band speelde *I Will Survive* toen allang op feesten, maar Olav had er als rugbyer een bijzondere link mee. Hij was degene die in 1994 keihard meebrulde op de liveversie van de single. Toevallig werd hij daarbij opgemerkt door Willem van Schijndel (bekend van De Deurzakkers), die hem kende uit Waalwijk. "Hij hoorde de liveversie op een hockeyfeestje in Waalwijk, en zo is het balletje gaan rollen. Frits Spits was de eerste die het nummer op de radio draaide."

Olav had sportief gezien meer talent voor tennis en hockey, maar rugby lonkte. "Het was wat ver weg, maar toen ik ging studeren werd ik Jonghe Hond en kwam al snel in het eerste op de tweede rij." Hij speelde zes à zeven jaar, met onder andere Richard 'Raaf' van Ravenstein, nu voorzitter van RRC, op de tweede rij. "Die derby's tegen RRC waren echt hard." Een andere RSRC'er die trouwens vanaf de oprichting bij de Hermes House Band speelde was Ilco Schuringa. Hij weet nog precies hoe het La LaLa La Laa ontstond. "Tijdens een optreden viel de stroom uit toen we '*I Will Survive*' speelden. De blazers speelden gewoon door en op hun riedeltje zette ik La LaLa La Laa in dat door de hele zaal werd meegezongen. Dat hebben we erin gehouden met alle gevolgen van dien." Ilco begon ook als Jonghe Hond en speelde later als Flanker in de Overgangs (nu Eerste) Klasse. Hij haalde ook nog het Nederland Studenten B-team. Tegenwoordig woont hij in Frankrijk waar hij een seizoenkaart van Brive heeft. Samen met Olav bezocht hij in 2023 het WK en vorig jaar de Olympische Spelen. "Als we op de tribune La LaLa La Laa inzetten krijgen we meteen

noodgedwongen wachten tot alle Duitse fans het stadion hadden verlaten. Om de stemming erin te houden, kreeg stadionspeaker Jack Nachtegaal de taak om de supporters te vermaken. Toevallig had hij de single *I Will Survive* bij zich, en hij besloot deze meerdere keren af te spelen, uiteindelijk wel vier of vijf keer achter elkaar.

Voor het massale meebrullen van het iconische "La, LaLa, La Laa"-gedeelte maakte indruk. De sfeer was zo uitbundig dat het nummer bij Feyenoord al snel een vaste plek kreeg als 'doelpuntplaat' bij thuiswedstrijden door stadion-DJ Peter Houtman. Niet lang daarna werd *I Will Survive* een regelrechte hit in Nederland. Het nummer stootte zelfs *Dromen zijn bedrog* van Marco Borsato na twaalf weken van de eerste plaats in de

Nederlandse Top 40.

WERELDFAAM

Van een mooi succesverhaal is er vaak meer dan één versie. Zo ook wat betreft het grote succes van de Hermes House Band en hun doorbraak met *I Will Survive*. Hoe dat de grens over ging en uiteindelijk uitgroeide tot hét lied van Stade Français.

De ene versie vertelt dat de Parijse club tijdens een internationaal toernooi bij DIOK in Leiden speelde en daar compleet uit hun plaat ging toen de Nederlandse rugbyers het nummer luidkeels meebrulden. Klinkt mooi, maar de archieven laten zien dat Stade Français pas een jaar later in Leiden speelde, dus die lezing lijkt wat minder waarschijnlijk.

De meer aannemelijke versie begint in het zuiden van Frankrijk, waar Scorpio Music in 1997 de single in licentie uitbracht. Het nummer werd een hit in de discotheken van Zuid-Frankrijk en daar pikten de spelers van Stade Français het op tijdens een avondje stappen. Al snel klonk het niet alleen op de dansvloer, maar ook in de kleedkamer. Toeval of niet, clubpresident Max Guazzini, die zijn carrière ooit als DJ bij Radio NRJ begon, vond het geweldig en besloot het nummer in zijn stadion te draaien.

Mark Snijders en een ander bandlid reisden af naar Parijs, waar ze laaiend enthousiaste reacties kregen. Dit leidde tot een speciale versie van het nummer, helemaal op maat gemaakt voor Stade Français. De timing kon niet beter. Op 16 mei 1998 werd de club voor het eerst sinds 1908

DE PIET PAALTJENSBOKAAL

Rugby en melancholische poëzie, een onverwachte combinatie. Toch draait de Leidsche Derby tussen DIOK en het Leidsch Studenten Rugby Gezelschap om een bokaal die vernoemd is naar een dichter die liever over onbeantwoorde liefde schreef dan over tackles en scrums. Hoe kwam de Piet Paaltjensbokaal tot stand, en waarom past hij perfect bij deze rugbyrivaliteit?

Piet Paaltjens is het pseudoniem van François Haverschmidt (1835-1894), een Nederlandse dichter en predikant. Hij staat vooral bekend om zijn melancholische en ironische poëzie, waarin hij vaak speelt met de thema's romantiek, verdriet en absurdisme. Zijn bekendste werk is de dichtbundel *Snikken en Grimlachjes* (1867), die vol staat met tragikomische poëzie over onbeantwoorde liefde en existentiële wanhoop, maar altijd met een knipoog. Haverschmidt studeerde theologie in Leiden en was daar actief in het studentenleven. De naam Piet Paaltjens werd geboren in die tijd als zijn alter ego.

De poëzie van Piet Paaltjens zit vol ironie en overdrijving, iets wat in rugby en zijn bijbehorende tradities zeker niet onbekend is. Het feit dat er een bloedserieuze wedstrijd gespeeld wordt om een bokaal die vernoemd is naar een dichter die zijn eigen melancholie soms belachelijk maakte, past perfect in de humor en zelfspot van de rugbycultuur.

Eerste wedstrijd om de Piet Paaltjens Bokaal 1972

Dat Piet Paaltjens zelf geen sportfiguur was, maakt de vernoeming van de bokaal des te meer ironisch. Dat heeft dan ook vooral te maken met het veld wat de thuisbasis was van het L.S.R.G., het zogenaamde Palenpadje, gelegen aan het Piet Paaltjenspad.

Op 17 september 1972, een goede anderhalf jaar na de oprichting van DIOK (mede mogelijk gemaakt door oud-L.S.R.G.-ers), was de eerste officiële ontmoeting tussen DIOK en het L.S.R.G. een feit. Gespeeld in Poule C-II

tussen DIOK 1 en L.S.R.G. 3, het eerste team van 'het gezelschap' speelde toen in de A Poule wat nu de Ereklasse is. Omdat de kranten alleen de uitslagen van de A en B poules publiceerden, is de uitslag van deze wedstrijd ons onbekend.

Ook later in de jaren '70 is met de groei van DIOK de band met het L.S.R.G. nog steeds zichtbaar. Oud-spelers die meebouwen aan de club (en het opzetten van de jeugdprogramma's), samenwerking met het organiseren van interlands (zoals Nederland - Zambia in 1974) en de vele oefenwedstrijden zijn voorbeelden van hoe deze twee clubs hard hebben gewerkt om elkaar te versterken. En wanneer er sprake is van een derby, werd het studenten- en burgerkarakter van de clubs stevast benoemd. De eerste keer dat DIOK de Leidse derby won, was op 30 oktober 1977 met 0 - 18. Daarna was het lange tijd bijna een gegeven te noemen dat DIOK de overhand had in de Leidsche Derby, totdat vroeg in 1983 het L.S.R.G. de strijd toch weer in zijn voordeel wist te beslissen. Hoewel DIOK vaak de overhand had, waren overwinningen in de derby geen vanzelfsprekendheid voor de Blauw-Gele brigade.

Het werd tijd om de derby een eigen beker toe te kennen: in 2015 werd de Piet Paaltjensbokaal in het leven geroepen. De door Frans Popma in elkaar gezette bokaal is sindsdien de trofee waar op het Leidsche gras voor gestreden wordt. In de diverse onderonsjes tussen de twee clubs blijft het draaien om de sportieve prestatie, maar versterkt de bokaal naast de rivaliteit ook de geschiedenis van rugby in Leiden en de banden tussen de clubs onderling, zoals het met een bokaal als deze betaamt. Leiden is tenslotte een stad met een rijke rugbyhistorie, laten we Minerva en Harlequins ook vooral niet vergeten, en bouwt hopelijk met de band tussen de studenten en burgerclub aan een rijke toekomst. Zo blijft de Piet Paaltjensbokaal een typisch Leids rugbyfenomeen, een beker vernoemd naar een zwaarmoedige dichter, betwist in een felle derby, gevierd met de nodige sportieve en (minder sportieve) versnaperingen in een mooie derde helft.

Peter

— Beelden van de rugby-wedstrijd tussen ROCC en L.S.R.G. 1987-2000-veerde, P.v.o. 1004 1552.

Op de foto: John Bavelaar, Paul Hofman, EJ Berendsen, Pieter Corver, Willem van Leeuwen en Richard Huisman

LA LALA LA LAAAA

Hoe een Frans rugbyteam de Hermes House Band wereldfaam bezorgde

Als het hard waait en Feyenoord een doelpunt scoort in de Kuip zouden er weleens flarden van een liedje de Maas over kunnen vliegen richting het veld van de Rotterdamse Studenten Rugby Club. Dat liedje heet 'I Will Survive'. Oorspronkelijk van Gloria Gaynor, maar de populariteit van de versie van de Hermes House Band is ondertussen groter over de hele wereld. En dat door een rugbyteam...

Wat begon als een groepje studenten met een voorliefde voor muziek en feestjes, groeide uit tot een van de bekendste partybands van Europa. De Hermes House Band werd in 1982 opgericht door leden van de Rotterdamsche Studenten Sociëteit "Hermes" en had als doel om op een meer professionele manier muziek te maken. Maar de energie en aanstekelijke covers van bekende hits sloegen zo goed aan dat de band al snel populair werd buiten de studentenwereld.

Waar sommige bands ten onder gaan aan het grote aantal wisselingen van bandleden, geldt voor de Hermes House Band juist dat het hun kracht is. Zodra je als lid bent afgestudeerd moet je plaats maken voor een nog (of net) studerende vervanger. Hierdoor heeft de Hermes House Band inmiddels al ruim 120 ex-bandleden. Toch blijft de kenmerkende feestelijke sound altijd overeind.

Naast een internationale doorbraak in de jaren '90, meer dan 2,5 miljoen wereldwijd verkochte platen, diverse Top 10 hits en een enorme hoeveelheid optredens, is de Hermes House Band rustig een instituut te noemen. Maar hoe zit het nu met die band met Stade de France en rugby?

[Dat begon in 1987.](#) Mark Snijders meldde zich als eerstejaars student aan bij de Hermes House Band als tweede toetsenist. Dat groeide uit tot een langdurige betrokkenheid. Tegenwoordig is Snijders niet alleen de producer van de band, maar ook eigenaar van het boekingsbureau Xplo. Toen de band later hun muziek wilde uitbrengen, stuitten ze op scepsis vanuit de muziekindustrie, geen enkel label durfde het aan om de nummers uit te brengen. Daarom besloot Xplo Music de nummers in eigen beheer uit te brengen.

FEYENOORDS DOELPUNTPLAAT

Op donderdag 3 november 1994 speelde Feyenoord een memorabele wedstrijd tegen Werder Bremen en won met 3-4. Wat volgde was een groot feest in het Weserstadion, al moesten de meegereisde Feyenoord-supporters

DAN BIGGAR - THE BIGGAR PICTURE

Een prop die over een fly-half leest, de grappen schrijven zichzelf eigenlijk hé? Kicken is voor mij net zoveel ‘Abra Cadabra’ als de scrum voor een fly-half. Maar tijdens het lezen van dit boek merkte ik dat de verhalen van een fly-half eigenlijk altijd hetzelfde zijn, of ze nou in mijn eigen team, voor Ierland of voor Wales spelen.

Dan Biggar is een van de beste spelers van Wales in de afgelopen twintig jaar en de uitvinder van de Biggarena. Dat is zijn ‘dansje’ wat hij met zijn broek en haar doet voor hij zijn kick op de palen neemt, vernoemd naar de ‘Macarena’. Hij begon zijn carrière bij Swansea Rugby die hun hoofdkwartier bij St. Helen’s Rugby and Cricket ground hebben. Hierna kwam Biggar al snel bij de Ospreys terecht, om vervolgens naar de Northampton Saints te gaan. Ook mocht Dan uitkomen voor the British and Irish lions in 2017 en 2021. Op het moment is hij aan het ‘afbouwen’ in de Franse Top 14 bij Toulon. Daarnaast is hij regelmatige presentator bij de ‘Rugbypod’ van Jim Hamilton en Andy Goode.

Biggar was een van de grote namen toen ik begon met rugby kijken, zijn gekke pre-kick routine trok natuurlijk de aandacht. Dat en zijn heethoofdgedrag op het veld. Maar ik gok dat dit iets te maken heeft met het spelen in het nummer tien shirt.

In ‘The Biggar Picture’ beschrijft hij net als eigenlijk elke andere fly-half hoe hij streeft naar absolute perfectie op het hoogste platform. Biggar vertelt over de constante drang om beter te worden en de teleurstellingen die komen kijken bij het niet geselecteerd worden. Hij is er natuurlijk zelf

honderd procent van overtuigd dat hij altijd geselecteerd zou moeten worden. Het deel over zijn tour in Zuid Afrika, waar hij met een klap op het hoofd het veld af moest, en de emotionele kant van het spel zijn uit het hart geschreven. Het belang van routines, want zijn gekke dansje doet linksom of rechtsom toch wat, want kicken kan Biggar als een van de besten. Maar in een chaotisch geschreven verhaal vertelt Biggar vooral veel over zijn liefde voor het spel, het shirt en natuurlijk voor Wales waarvoor hij 112 keer uitkwam en onder andere drie keer de 6 Nations won met de Grand Slam in 2019 als hoogtepunt. Dit boek is voor iedere fly-half en Walesfan een absolute must have!

Zo, en nu eerst maar eens een boek over een prop...

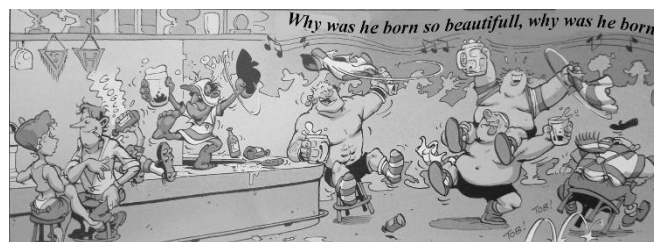
Kap'tein Aardbei

FEUILLETON RC DE BØK ERIN

Aflevering 9: De Man of the Match

Coach Hendrie Platjes en zijn team RC De Bøk Erin hebben een klinkende 25-24 overwinning geboekt op RC Raging Bulls: een mijlpaal in de clubgeschiedenis van ‘De Bøkers’. Revelatie van de dag is de jonge prop Gijs, die uit nood geboren door coach Platjes als fly-half het veld in werd gestuurd en vervolgens eigenhandig de vloer aanveegde met de verbouwde Bulls. Na de wedstrijd is het clubhuis van RC De Bøk Erin dan ook te klein voor de doldrieste feestvreugde van de uitgelaten bende Bøkers. Met een trotse glimlach schouwt coach Hendrie Platjes zijn troepen.

Het bier stroomt rijkelijk en overal in het clubhuis wordt gelachen, gezongen, geschreeuwd en gedronken. Prop Rocco verslaat moeiteloos de volledige backline én Kale Nel van de administratie in een wedstrijdje simultaan-boatrace. Kleine Felle Teringlijer (KFT), een organisme vervaardigd uit 100% scrumhalf-DNA, rent driftig rond om toe te zien op een buitengewoon ingewikkeld drinkspel met een wirwar van regels, dat eigenlijk niemand kent of begrijpt behalve KFT zelf – waardoor het hele team voortdurend straf-adjes drinkt zonder te weten waarom. In een hoek schemert de eenzame gestalte van fullback Marco, die in uitgelaten stemming monotone Gregoriaanse gezangen afwisselt met teugen abdijbier dat de kleur en structuur heeft van koffiedik. Flankers Rem en Raaf vechten grommend en grauwend om een been, schijnbaar ongevoelig voor de protesten van Raging Bulls-coach Willie ‘Big Bill’ van der Pukkel, om wiens been het gaat.

“Mannen!”, roept coach Platjes, terwijl hij op tafel klimt. Het rumoer verstomt. Een beetje. “Mannen, wat een wedstrijd hebben we vandaag gespeeld! Raging Bulls: bedankt voor een mooie, spannende pot. Bøkers, gefeliciteerd met de eerste overwinning van RC De Bøk Erin in 348 wedstrijden!” Een luid gejuich gaat op. De captain van Raging Bulls vindt huilend troost in de armen van zijn vriendin. Coach Platjes voelt de ginger ale naar zijn hoofd stijgen. “Ieder van jullie mag trots zijn op zichzelf. Maar één speler maakte vandaag het verschil. Hij wervelde over het veld als een romige djinn. Hij stepte als Ataire en tacklede als Tyson. Hij tilde het hele team naar een hoger niveau. Hij...” Platjes slikt een brok in zijn keel weg; “Hij liet ons RUGBYEN.” Oorverdovend gejuich.

“Hij is de Lomu van Groot-Bøkelom!
De Dupont van de 4^e Klasse!
Hij is onze Man of the Match!
Hij is...”

“Hij is weg”, zei iemand.

Jan-Julius Bokkepoet

ALS JE MAAR UIT HET OOSTEN KOMT

Zelfs Erica Terpstra moest even goed kijken toen er in 2012 bij de prijsuitreiking van het Ameland Beachrugby Festival plotseling twee kamelen voor haar neus stonden. Die hoorden bij het invitatieteam 'De Mekka Boys' die de bultige dieren doodleuk mee de boot op hadden genomen. Dit alles ter ondersteuning van de rugbyactiviteiten op het strand, als symbool voor hun uitzonderlijke naam.

“De boot ging nog wel, maar daarna mochten de kamelen niet mee het strand op”, weet Metin Unalli (54) zich nog te herinneren. “Maar toen ik had uitgelegd dat kamelen in het oosten gewoon huisdieren zijn, mocht het wel. Want ja, huisdieren zijn wel toegestaan op het strand”, glundert hij nog steeds na. Het is een van de fraaie fratsen die de Mekka Boys op hun naam hebben.

“Je moet het zien als een soort districtenteam”, vertelt initiator Metin. “Of je goed of niet goed kon rugbyen was niet van belang, 1e klasse, 3e klasse, iedereen kon meedoen. We stelden wel één voorwaarde: je moest uit het oosten komen, dus ergens uit Drenthe, Overijssel of Gelderland. Het doel was vooral ook jonge jongens die bij lagere teams speelden, de kans te geven samen te spelen met betere spelers. Dat pakte hartstikke goed uit.”

OOSTEN

Op Ameland is destijds ook het idee ontstaan voor de Mekka Boys. Metin: “We speelden daar met twee teams van Hilversum. Van de twintig spelers kwamen er zestien oorspronkelijk uit het oosten en wij vonden dat we daar iets mee moesten doen. En dat is gebeurd. Al gauw waren er meer rugby-gekke mannen uit het oosten te porren voor dit gelegenheidsteam. Ik noem bijvoorbeeld Hans Hulshof, Hans Beekman, Arno Wilhouwer en Lammert Ruiter.”

Qua naam kwamen de heren eerst uit op Achterhoekse Rugby Club, maar dat vonden ze veel te lang en het klopte ook niet, omdat we ook spelers hadden uit Twente en Arnhem/Nijmegen. “Zo zijn we op Mekka gekomen”, vertelt Metin. “Dat ligt toch ergens in het oosten, werd er gezegd, haha. Toen is de Mekka Boys geboren, een team waarmee we niet in de competitie speelden, maar wel regelmatig op het rugbyveld stonden bij toernooien en veel wedstrijden hebben gespeeld tegen buitenlandse, vooral Britse teams.” Die naam riep wel veel vragen op. Temeer daar spelers vaak in een ‘Kandora’ waren gekleed, dat lange gewaad dat traditioneel gedragen wordt door mannen in de Arabische wereld. Doe er nog een kameel bij en het plaatje

is rond. Metin: “Wij waren zo onder andere bij Oemoemenoe op de open Nederlandse Kampioenschappen. Daar kwam er iemand op me af die vroeg zich of Arabieren wel bier mochten drinken. Ik antwoordde dat dat al in onze naam staat: AraBIERen! En in Rome heb ik moeten uitleggen dat ons team niks met geloof te maken had...”

LEAGUE

De Boys presteerde het zelfs om een rugby-leaguewedstrijd te spelen. “We kregen daarvoor drie weken apart training van een Britse coach en hebben daarna een leaguewedstrijd gespeeld tegen het Engelse legerteam, in Sassenheim. Maar we hebben bijvoorbeeld ook meegedaan met de Heineken Sevens en op veel toernooien gespeeld waaronder dat in Dendermonde, in België.”

Metin Unalli speelde vele jaren rugby (“Van mijn achtste tot mijn vijftigste”) bij talloze clubs, vooral uit het oosten van Nederland. Daaronder bijvoorbeeld The Stone Lions, The Wasps, The Pigs, The Rams, Oldenzaal en Hengelo, maar ook een aantal jaren bij clubs als Eemland, RC Hilversum en Castricum. Hij kan ook bogen op een carrière als international met drie (“of vier”) caps in het Nederlands team. “Ze noemden me de hoer van het rugby”, lacht hij, mede door zijn positie in het team: Hooker. En dus werd zijn geuzennaam al snel The Happy Hooker. “Ooit hebben ze me gevraagd om als prop te spelen, maar dat heb ik meteen geweigerd. Als ik op die positie moet staan, ga ik naar huis, heb ik gezegd. Ik ben Hooker, voor eens en altijd.” Maar stiekem vertelt hij toch weleens prop te hebben gestaan in het eerste van RC Eemland.

LEEFSTIJL

Zijn laatste activiteit was trainer-coach van de Oldenzaalse rugbyclub Harlequins, maar de coronapandemie maakte daar een einde aan. “Rugby is voor mij geen sport, maar een leefstijl. Je mag wel zeggen dat rugby mijn leven heeft gered, want ik was niet echt een lieverdje”, lacht Metin nu. De Mekka Boys hebben nooit opgehouden te bestaan en dus kan er zo nieuw leven in worden geblazen. Alleen moet wel iemand het initiatief nemen en de kar trekken. Want ja, de organisatie kost natuurlijk best wel veel tijd, als we de grondlegger van de Boys mogen geloven. “Maar als er iemand is die het met mij wil regelen, laat hem maar contact met me opnemen. Dan komen we er binnenkort weer aan met de Mekka Boys!”

Leonardus von Hamschmidt